

[Hartvig Frisch.]

Medlem skulde baade blankt erkende Valgets Udfald, hvad han gjorde paa en smuk Maade, og samtidig erkende, at Regeringen havde handlet i sin fulde Ret ved at udskrive Valget. Men ikke desto mindre kunde det ærede Medlem ikke afstaa fra at sige en Vending som denne:

„man er ikke mere Demokrat, man er ikke Tilhænger af den lige almindelige Valgret mere end lige til Husbehov“.

Jeg forstaar ikke rigtig, hvad det ærede Medlem her sigter til. Under den Radio-diskussion, der var den 30. September, hvori det ærede Medlem deltog, sagde han — hvis jeg maa tillade mig et Citat —:

„Dette Radiomøde er jo egentlig Optakten til den Valgkamp, der maaske skal udkæmpes den 22. Oktober.“

Ad hvilke Kanaler det ærede Medlem vidste dette, kan jeg ikke udtale mig om, men han havde altsaa Fornemmelsen.

„Og lad os faa dette Valg“, sagde det ærede Medlem til samtlige danske Lyttere og tilføjede:

„Regeringen behøver ikke at forelægge sine Forslag, vi kender dem.“

Jeg synes, paa dette Grundlag skulde det ærede Medlem have afstaaet fra at udtale sig, som han gjorde, om at Regeringen ikke havde mere Kærlighed til den lige og almindelige Valgret end til Husbehov.

Til de Bemærkninger, som det ærede Medlem ellers har rettet til mig, er det naturligt, at jeg ved denne Lejlighed gør et Par Modbemærkninger. Det ærede Medlem har udtalt, at jeg ved mit Indlæg i Finanslovsdebatten for anden Gang har dokumenteret, at jeg var en Fejltagelse. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er den Mand her i Danmark, som lige netop i denne Tid bør tale mindst muligt om Fejltagelser, naar det ligger saaledes, at vi i denne By og i andre danske Byer daarligt kan bevæge os paa Gaderne, uden at vi ser det ærede Medlems vemodige Aasyn fra gamle forrevne Plakater, som endnu hænger paa Murene, og hvorpaa der staar: „Han fik Ret! Han tog fejl!“. Jeg synes, at lige i denne Tid, saa længe disse Plakater endnu hænger og basker i Vinden, burde det ærede Medlem holde sig lidt fra at tale om Fejltagelser. Det ærede Medlem —

jeg bliver nødt til at sige disse personlige Bemærkninger — har jo nu engang den Maner at være afvekslende kælen med Hovedet paa Siden og opfarende, saadan med Haanden gennem Luften, og i denne afvekslende Holdning opkaster han sig til Dommer over og Karaktergiver for os andre. Jeg vil gerne deroverfor udtale, at jeg er, som jeg er, og jeg staar paa denne Plads i Kraft af mine Partifællers Tillid, ganske ligegyldigt, hvordan det ærede Medlem udtaler sig om mig. Jeg tror, det ærede Medlem engang i en stille Stund skulde sætte sig hen og kigge i Fritz Jürgensens Tegninger. Der findes en vidunderlig Tegning af en lille Herre, som absolut vil holde sin Paraply højest paa det smalle Fortov. Det ærede Medlems Holdning her i Tinget over for andre ærede Medlemmer minder grangivelig om denne Ambition hos visse, der vilde holde Paraplyen højest.

Hvad det politiske Indhold af det ærede Medlems Tale angaar, kan man fæste sig ved denne ene Sætning: „Et Parti kan hævde det Synspunkt, at der maa tages betydningsfulde Hensyn til de Spørgsmaal, som lige har været hos Vælgerne.“ Jeg glæder mig over denne Udtalelse og takker for den, idet jeg opfatter den paa lignende Maade, som jeg opfattede det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelse, nemlig saaledes, at man fra Det konservative Partis Side agter at drage Konsekvenserne af Valget den 22. Oktober.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Den Lære, han drog af Valget, var, at det havde givet Tilslutning til en økonomisk Politik, der gik ud paa at udnytte den ene Trediedel af Landets Befolkning til Fordel for Landets øvrige Borgere. Det er min Opfattelse, at Valgets Lære var den stik modsatte, nemlig at man vendte sig mod en Politik, som gik ud paa, at den ene Trediedel af Landets Borgere søgte at udnytte samtlige andre Borgere. Det ærede Medlem taler om økonomisk Mishandling, hvilket jo i Betragtning af de talløse Love, der har været gennemført til Støtte for Landbruget, tager sig ud som en af de Overdrivelser, det ærede Medlem altid tillader sig.

Han vendte sig imod det Udtryk, jeg havde brugt, „Æreskændere“, idet han henviste til stærke Ord, jeg havde brugt ved